

Skrillex – ”En och en halvtimmes ren eufori”

Skrillex wobblade sig in på topplistorna för några år sedan och hjälpte till att göra brostep så kommersiellt att vi för ett bra tag (och ofta än idag) inte kunde se en reklamfilm eller filmtrailer utan att attackeras av aggressiva oscilloskopinspirerade basfluktuationer. Skrillex blev så förknippad med musikstilen att han blev omslagspojke för en hel genre medan dubstepartisterna och deras fans själva pekade finger och tog så mycket avstånd de kunde. Den amerikanske tjugosexåringen med sidecut och hipsterbågar fick bära hundhuvudet och kan närmast klassas som en meme idag när han som sista akt på årets Dans Dakar kliver fram på Kyrkan, festivalens största scen, döpt som så efter sin plats under Riddarholmskyrkans gjutjärnsspira.

Att se en EDM-producent utföra en spelning brukar oftast vara lika spännande som det är att titta på gemene DJ. Fokus helt på spelarna framför sig, ibland kastas en flackande blick upp eller en fistpumpande näve. Ifall det är en mer framgångsrik artist så kan det förekomma lite visuals på en backdrop man tacksamt tittar på. Förväntningarna var därför ljumma även för Skrillex. Alla fördomar och skepsis krossas direkt. Under hela festivalen så är det ingen artist som är lika nära sin publik som killen uppe på scenen. Mikrofonen dras fram innan vi hunnit hämta oss från den ljudexplosion som får våra ögonfransar att vibrera, rökkanoner dränker himlen och scenen i ett moln och hela riggen förvandlas till en projektoryta för bilder som får även de nyktraste åskådarna att känna sig påtända.

Kanske är det post-hardcoredagarna som gör sig påminda för när Skrillex, eller Sonny Moore som är hans riktiga namn, skuttar och upp ned för bordet, ställer sig och viftar med armarna eller slänger ut uppmaningar till publiken så känns det mer som en rock show än något annat. Stundtals finner jag mig själv skratta i min oförmåga att förstå över hur fantastiskt det är. Från att ha startat på 110% borde öset rimligen göra en bokstavig drop någon gång men medan eldkastare lyser upp de dansande kropparna och månen stiger över 1300-talskyrkan så inser vi att Skrillex inte kommer leverera något mindre än en och halvtimmes eufori.

När klockan börjar närma sig elva får *Bangarang* och *Scary Monsters and Nice Sprites* basen att vibrera så mycket att den kan väcka Magnus Ladulås ande till liv och jag själv avboka min tid för att operera bort halsmandlarna. Finstämt ställer sig Skrillex upp på mixerbordet och ber alla att hålla upp ett ljus i luften medan han håller ett tal om att vi alla är där av en anledning, oavsett ursprung, ras eller sexualitet, vare sig vi är människor eller utomjordingar: för att vi älskar musik. Vilket till sist får mig att skriva meningen jag aldrig i mina vildaste wobbledrömmar kunde tänka mig att jag skulle göra: Skrillex är en av de bästa konserter jag sett i mitt liv.